

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **P. D.,**
bytem X
zastoupen Mgr. Marinou Musilovou
advokátkou se sídlem Sukova 49/4, Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
se sídlem Malinovského náměstí 3, 601 67 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 9. 4. 2018, č. j. JMK 52871/2018,
sp. zn. S- JMK 42506/2018 OSPŽ,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo změněno rozhodnutí Komise pro projednávání přestupků města Šlapanice (dále též „správní orgán I stupně“) ze dne 8. 2. 2018, č.j. KT-ČJ/13863-18/SVI tak, že za slovy „tím způsobem, že do něj úmyslně“ bylo vypuštěno slovo „několikrát“. Správním orgánem I. stupně byl žalobce

uznání vinným z přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“), kterého se dopustil tím, že dne 18. 7. 2017 v době od 22:30 hod do 23:00 hod obci Prštice na ulici nedaleko restaurace Salaš fyzicky napadl M. O. tak, že se do něj několikrát úmyslně strčil a způsobil mu tak škrábance na vnitřní straně paže. Žalobce tedy svým jednáním úmyslně ublížil jinému na zdraví. Za tyto přestupky mu správní orgán I. stupně v souladu s § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“) a § 7 odst. 4 písm. b) zákona o některých přestupcích uložil pokutu ve výši 12 000 Kč a současně mu uložil povinnost uhradit náklady řízení v částce 1000 Kč.

II. Žaloba

2. Žalobce především namítal, že dokazování před správními orgány nebylo dostatečné, neboť nebyli při ústním jednáním před správním orgánem vyslechnuti navrhovaní svědci a nedošlo k vypracování znaleckého posudku. Vyslechnutím toliko některých svědků došlo k porušení zásady rovnosti. Podklady pro vydání rozhodnutí pak neobsahují informace, které jsou uváděny v dotčených rozhodnutích, a tudíž je rozhodnutí nepřezkoumatelné.
3. Žalobce své námitky konkretizoval tak, že rozpory v jednotlivých výpovědích svědků nejsou mírné, ale poměrně zásadní a správní orgán se s nimi nevypořádal. Svědek L. N. pak nepracuje pro žalobce jako ostraha a je nesprávné hodnocení správních orgánů, že jde o loajálního zaměstnance žalobce. Žalobce je fyzická osoba nepodnikající, která nemá žádného zaměstnance. Navíc pro tvrzení, že se jedná o zaměstnance žalobce, není v podkladech pro vydání rozhodnutí žádný důkaz. Výpověď žalobce a svědka N. se přitom shoduje, jak v popisu skutku, tak i místě, kde mělo k incidentu dojít, na rozdíl od ostatních svědků. Správní orgán I. stupně ani žalovaný nezjišťovali podrobnosti o vztahu svědka N. k žalobci a přesto jej označují za nevěrohodného. Nijak ani nepřihlédli k úzkým vazbám mezi ostatními svědky.
4. Správní orgán I. stupně ani žalovaný se pak nezabývali odborností lékaře, který neměl dostatečnou odbornost k hodnocení toho, jakým způsobem mohlo ke zranění poškozeného O. dojít. Z toho byly vyvozeny nesprávné závěry, přitom i laikovi je zřejmé, že zranění muselo být způsobeno jiným mechanismem, než jak jej rozporně popisují svědci. Rovněž nebyli vyslechnuti svědci, a to především z restaurace. Odůvodnění úvahou, že by si to již nemuseli pamatovat, je nedostatečné, neboť správní orgán má za úkol prověřit věrohodnost svědků. Skutečnost, v jaké míře požívali svědci alkohol, je významná pro posouzení věrohodnosti poškozeného a svědků. Úvaha, že by si to nemuseli pamatovat je předčasná a naprosto nedostatečná k zamítnutí provedení důkazu. Správní orgány se rovněž nevypořádal ani s dalšími návrhy na dokazování. Jednalo se o znalecké zkoumání vzniku poranění poškozeného a návrh na rekonstrukci průběhu incidentu přímo na místě.
5. Žalobce dále namítal, že správní orgány byly ovlivněny dřívějším neúspěšným řízením P 228/2016 a ve svém rozhodování nebyly nestranné. Řízení je v rozhodnutí zmiňováno nadbytečně a rovněž odkaz na přestupkové jednání č.j. 107/2015, aniž by spis byl součástí podkladů je nesprávné, neboť žalobce neměl možnost se k němu vyjádřit. Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně pak obsahuje pasáž, že rodina

žalobce si již dříve stěžovala na hluk kolem domu, aniž by to mělo oporu v podkladech pro vydání rozhodnutí, případně by toto tvrzení bylo nějakým způsobem zohledněno při rozhodování o vinně a výši sankce.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě především uvedl, že provedeným dokazováním, tj. zejména výpovědí svědků M. O., L. S., J. O., J. T. a lékařské zprávy z Kliniky úrazové chirurgie Fakultní nemocnice Brno, bylo dostatečně prokázáno jednání žalobce, který úmyslně narušil občanské soužití ublížením na zdraví, když fyzicky napadl M. O. tak, že do něj úmyslně strčil a způsobil mu tak škrábance na vnitřní straně levé paže. Věrohodností svědků se pak zabýval dostatečně ve svém rozhodnutí a s odkazem na tuto argumentaci nepovažuje za opodstatněné tvrzení žalobce, že pro něj svědek J. N. nepracuje jako ochranka. Argumentace v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, že rodina žalobce si již dříve stěžovala na hluk kolem domu, pak byla vyhodnocena jako polehčující okolnost při stanovení výše sankce. V rozhodnutí žalovaného je rovněž uvedeno, z jakého důvodu nebyly provedeny žalobcem navrhované důkazy.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.)
a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
8. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
9. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
10. Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů i nesrozumitelnost. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0,
SP č. 27/1994, že: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé.

Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“

11. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

12. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.
13. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.
14. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej

vedlo
k závěru napadeného rozhodnutí.

15. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného žalobce nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
16. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
17. Pokud se týká žalobcem namítaných skutečností týkajících se objasnění skutkového stavu nyní projednávané věci, krajský soud uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Krajský soud k tomuto uvádí, že pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, bod 18). Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68).
18. V přestupkovém řízení je poté správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což vyjadřuje zásadu materiální pravdy,

podle které správní orgán opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, z úřední povinnosti, zjišťuje všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného,

jakož i provádí důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy; každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti (viz ustanovení

§ 3, § 50 a § 52 správního řádu).

19. Krajský soud byl tedy nejprve povinen na základě žaloby přezkoumat, zda správní orgány v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů, která po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vedla k závěru, že se žalobce přestupku dopustil, s tím, že zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení žalobcovy viny. Dle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 - 84, přitom: „(...) existence rozporu mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí.“ Posouzením postupu správního orgánu I. stupně se zaobíral i žalovaný a neshledal na jeho hodnocení a vyhodnocení žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu odpovídá skutečnosti, naopak potvrdil závěry správního orgánu I. stupně.
20. Soud se tedy s ohledem na námitky žalobce zaměřil na to, zda byly svědecké výpovědi natolik věrohodné a konkrétní, že nedávaly prostor pro pochybnosti o dostatečném zjištění skutkového stavu věci a závěru o spáchání přestupku žalobcem. Soud obdobně jako správní orgán I. stupně i žalovaný shledal, že svědci M. O., L. S., J. O. a J. T. poměrně podobně bez větších rozporů ve svých výpovědích popsali incident, který se odehrál mezi žalobcem a M. O., a jež byl vymezen jako přestupkové jednání správním orgánem I. stupně, resp. upraven žalovaným, který vypustil část popisu přestupkového jednání v tom směru, že by žalobce M. O. strčil několikrát. Shora uvedení svědci se shodují v popisu jednání žalobce, tj. že napadl M. O., strčil do něj a popisují i skutečnost, že jeho zranění bylo čerstvé a v důsledku útoku žalobce. Stejně tak se svědci shodují přibližně v datu a čase, kdy k útoku došlo. Skutečnost, že svědkyně S. a svědek O. nebyli schopni přesně určit místo incidentu, může souviset s tím, že v obci Prštice nežijí a jezdí sem toliko na soustředění. Jejich výslech proběhl s odstupem téměř 4 měsíců od doby spáchání přestupku. V posuzované věci byla po incidentu zavolána PČR, a byla provedena fotodokumentace zranění M. O.. Shora uvedení svědci rovněž podali dne 18. 7. 2017 vysvětlení do úředních záznamů. Uvedené skutečnosti se v podstatných rysech shodují s tím, co uváděli v rámci svědeckých výpovědí. Soud proto neshledal důvod, aby jejich svědecké výpovědi neuvěřil.
21. Soud se dále zabýval posouzením výpovědi svědka N., který situaci popsal zcela odlišně, než shora uvádění svědci. Soud však souhlasí se správními orgány, že jeho výpověď nelze označit za zcela věrohodnou, neboť existuje vazba mezi svědkem a žalobcem, kdy svědek občasně hlídá dům žalobce. Žalobce sám při výpovědi před správním orgánem I. stupně uvedl: „Mám tam hlídače L. a ten tam byl“. Svědek pak při výpovědi uvedl. „já to tam občas hlídám... paní D. mi ten večer volala, že tam je kravál, jestli bych nepřišel pohlídat P. barák“. Při podání vysvětlení PCR uvedl, že je bývalým

- zaměstnancem D., kdy pracoval jako ochranka. Dle názoru soudu tedy mohla být jeho výpověď ovlivněna a motivována právě ekonomickou vazbou mezi ním a žalobcem.
22. Soud k věci dále uvádí, že jak plyne ze shora uvedeného, tak není povinností správního orgánu provést všechny žalobcem navržené důkazy, ale je třeba uvést, z jakého důvodu tak neučinil. Správní orgán I. stupně uvedl, proč nepřistoupil k výsledku matky žalobce Mgr. V. D., neboť nebyla přímým svědkem popisovaného incidentu. Stejně tak nebyli přímým svědkem incidentu paní M. a hospodský pracující v restauraci Salaš. Soud se ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně, že jejich výsledek by mohl vést toliko k posouzení toho, zda svědci nebyli ve větší míře ovlivněni alkoholem. Soud souhlasí se správním orgánem I. stupně, že s ohledem na časový odstup mezi dnem spáchání přestupku a jejich možnou svědeckou výpovědí (téměř 4 měsíce) by si to již nemuseli pamatovat. Podstatné v této souvislosti však dle názoru soudu je i skutečnost, že ani z úředních záznamů sepsaných PČR se svědky O., S., O. a T. bezprostředně po incidentu neplyne, že by byli natolik pod vlivem alkoholu, že by nebyli schopni okolnosti spáchaného přestupku popsat.
23. Soud neshledal ani důvodnou námitku žalobce, že by bylo třeba pořizovat znalecký posudek. Součástí správního spisu je i fotodokumentace popisovaného zranění pořízená PČR téhož dne, kdy došlo ke spáchání přestupku. Součástí správního spisu je i odborné vyjádření ze dne 22. 8. 2017, vypracované MUDr. R. P., Ph.D., který M. O. ošetřil dne 19. 7. 2017, tj. následující den pro spáchání přestupku. Jednalo se zprávu o ambulantním vyšetření na Klinice úrazové chirurgie FN Brno. V odborném vyjádření je popsáno zranění M. O., včetně uvedení toho, že poranění z lékařského hlediska odpovídá poranění druhou osobou, resp. napadení, jak svědek uvedl. S ohledem na svědecké výpovědi 4 svědků, kteří popsali útok a následně i zranění, fotodokumentaci PČR pořízenou poměrně bezprostředně po útoku žalobce a odborné vyjádření, dle kterého způsob zranění odpovídá tomu, co M. O. popsal, nepovažoval soud za nutné pořízení znaleckého posudku. Soudu ani není zřejmé, z jakého důvodu by v posuzovaném případě lékař vyhotovující odborné vyjádření nemohl posoudit způsob vzniku poranění. Žalovaný pak ve svém rozhodnutí argumentuje, z jakého důvodu nepovažoval za nutné obstarání znaleckého posudku z oboru biomechanika, neboť shledal jeho nadbytečnost.
24. S ohledem na shora popsané pak soud ani nepovažoval za nutné provádět rekonstrukci na místě samém, neboť přestupkové jednání je dle jeho názoru dostatečně prokázáno provedeným dokazováním.
25. Žalobce dále i namítal, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí odkazuje na své rozhodnutí P 179/2016. Soud k tomu uvádí, že spisový materiál k tomu přestupku není součástí správního spisu vedeného u zdejšího soudu. Žalobce však v žalobě toliko uváděl, že se neměl možnost k tomu pokladu vyjádřit, avšak už neargumentoval, že by rozhodnutí ve věci P 179/2016 nebylo vydáno či bylo změněno nebo zrušeno v rámci odvolacího řízení nebo soudního řízení, a tudíž by k němu nebylo možné přihlédnout. Soudu tak není zřejmé, co chtěl svou námitkou zpochybnit. V rámci odvolání pak touto námitkou neargumentoval. Předchozí potrestání bylo posouzeno jako přitěžující okolnost, ale již tímto rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 8 000 Kč.
26. V odůvodnění správního orgánu I. stupně je uvedeno, že „...rodina D. si již v minulosti stěžovala na rušení nočního klidu provozem této restaurace. Komise rušení nočního klidu

chápe jako určitý motiv, pro který se obviněný rozhodl jednat, jak je uvedeno v obvinění. Tento motiv vzala komise jako okolnost pro obviněného polehčující. Rušení nočního klidu však nemůže být záminkou pro páchání závažnějších přestupků.“ Je tak zřejmé, že tato okolnost byla vzata jako polehčující a byla zohledněna při výši sankce. Soud nezjistil, že by stížnost na rušení nočního klidu byla součástí správního spisu, avšak mohlo se jednat o skutečnost správnímu orgánu I. stupně známou z jeho úřední činnosti. Navíc byla hodnocena ve prospěch žalobce. Soud proto ani tuto námitku neshledal důvodnou.

V. Závěr a náklady řízení

27. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
28. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
29. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.
30. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. srpna 2020

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.